

Esti béke.

Most megbékülten jár az esti égen
tekintetem s a csillagunk kutatja.
Én csillagom, én boldog békeségem,
be fönről nézek ma süppedt utakra,

kis szerelemre, eljátszott öröme,
hűlt dalra és méregre és halálra.
Én csillagom, hát vesszen, aki gyöngé,
de éljen, ki hős sorsát megtalálta.

A föld parányi szín-váltó göröngyén
csüggjön a féreg aggó, vaksi szemmel,
dögön tengődve, élő kárhozatban: —

Kedves, tarts víg szemlét az ég köröndjén
s szánd azt, ki csillagunkba nézni nem mer,
holott áll minden ércként változatlan.

JUHÁSZ GÉZA,

Tél ködében.

Harmatba fürödhet a zsenge fűszál,
elperzseli hamvvá a nyári aszály;
elhervad az élet: e percnyi szírom,
szétdúlva a földön: e puszta siron.

Az alma-virág, mely gyümölcsöt ígér
s a hajnali csillag ezüstje mit ér
s a gyujtogató csók a lány kebelén,
ha illan az élet legjobb idején?

Kóróra, avarra dér leple terül,
Csöpp cinke, a fősvény fénynek ne örülj:
lépet rak az ágra borzas madarász
s tél sárga ködében halált dudorász.

JUHÁSZ GÉZA,